

news letter

Od Kodaně ke Kodani

Jan Zahradil

Autor je poslancem a místopředsedou zahraničního výboru Parlamentu ČR

Jan Zahradil:
Od Kodaně
ke Kodani

Petr Mach:
Euro přináší Evropě
hospodářské
problémy

Václav Klaus:
Recenze studie
„Udržitelný rozvoj“

Vánoční zamyšlení

Od Kodaně ke Kodani - tak znělo heslo prosincového summitu EU, závěrečné schůzky dánského předsednictví. Ostatně EU si na podobné rétorické symboly potrpí, protože ví, že bez symbolů nelze budovat žádnou politickou architekturu. Zmíněný slogan má vyjadřovat, že se nachýlil ke konci proces, který začal před deseti lety stanovením tzv. kodaňských kritérií, která musí být splněna všemi dalšími žadateli o členství v EU. Vše bylo v posledních měsících zahaleno do oblaků vzletných, zároveň však již velmi omšelých projevů a fráží o konečném překonání „rozdělené“ Evropy, o její „reunifikaci“, o naší společné budoucnosti v evropském domě.

Proč EU odkládala rozšíření?

Odmyslíme-li si nezbytnou slovní vatu, o co však ve skutečnosti jde, co se tady doopravdy chýlí ke konci? Zcela zjevně se přehoupl do své závěrečné fáze projekt tzv. východního rozšíření, který vytvořila EU v 1. polovině 90. let vůči postkomunistickým zemím. Tento projekt měl několik základních charakteristik. Především v něm nešlo o co nejrychlejší přijetí kandidátských zemí, ale o využití procesu jejich přistupování ve prospěch stávajících členů. Kdyby totiž EU používala stejná měřítka jako u minulých vln rozšíření, mohla některé z žadatelů

klidně přijmout již před několika lety - tyto země na tom rozhodně nebyly hůře, než Španělsko, Portugalsko či Irsko v době svého vstupu do ES (naopak na tom byly mnohdy lépe).

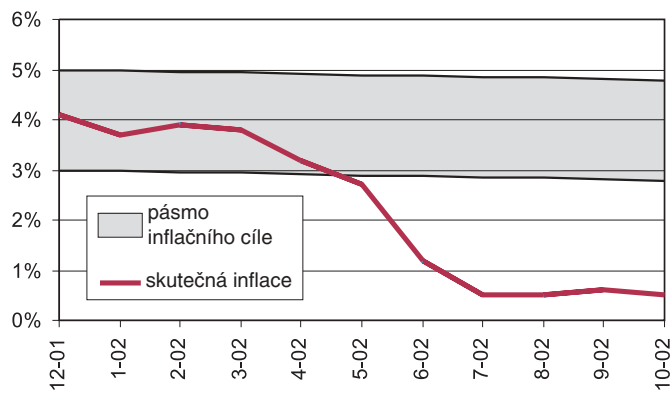
EU chápala kandidátské země v prvé řadě jako trh pro svoji produkci a pro uplatnění např. zemědělských přebytků, ale konečkonců i přebytků svých „odborníků“. Dosavadní uspořádání také garantovalo dostatečnou ochranu vnitřního trhu EU díky propracovaným systémům množstevních kvót, antidumpingových řízení či hygienických opatření, zatímco kandidátské země se bezprecedentně obchodně otevřely dovozům z EU tzv. asociačními dohodami. Je tedy zřejmé, že pro členské země EU byly doposud kandidátské země eko-

nomicky výrazně atraktivnější, než přeměna takových kandidátů v plnoprávné členy.

Na druhé straně i tato strategie měla své limity a nešlo ji protahovat donekonečna. Především země na východním okraji EU - zejména Německo - se domnívaly, že dlouhodobý odklad či blokování rozšíření by mohly způsobit jakési rozčarování a následné politické či ekonomické destabilizace v kandidátských zemích. Německo také předpokládá, že jeho ekonomická dominance ve středoevropském prostoru povede i k dominanci politické a tedy k tomu, že nové členské státy ze střední Evropy bezvýhradně přijmou německý federalistický model EU, čímž pomohou zvýšit váhu Německa uvnitř celé EU. Proto je také zejména Německo tak alergické na jakékoliv eurokritické projevy z kandidátských zemí. Severské země, kterým se nadnárodní charakter EU příliš nelíbí, naopak podporovaly vstup Pobaltí do EU z důvodů přesně opačných. Členství dalších, menších zemí v EU totiž může

PROSINCOVÝ GRAF CEPU

Inflační cílování ČNB a realita

pomoci „rozmělnit“ a tudíž pozastavit nadnárodní integrační tendence, navíc se tak mohou posílit občasná společenství malých zemí proti velmocím a vyvažovat tak jejich vliv. Stojí za zmínku, že Česká republika nikdy neměla významného „sponzora“ svého vstupu do EU (na rozdíl od Polska, Maďarska či pobaltských států) a proto tak často sehrávala roli Černého Petra či fackovacího panáka EU, když to bylo zapotřebí.

Druhořadé členství

Ve světle výše uvedeného se odehrával celý proces „přístupování“ k EU. Kralovala mu ze strany EU dovedná negociační taktika, která přeměnila tento proces v konkurenční soutěž mezi jednotlivými kandidáty a tím jim znemožnila v řadě oblastí postupovat společně. Nyní probíhá finální fáze celého rozšiřovacího procesu. Posledním předpokladem k jejímu zahájení bylo to, aby kandidátské země bezvýhradně přijaly časový scénář a hlavně podmínky, za nichž je EU ochotna nové členy přijmout. Tyto podmínky oddělují tzv. přechodnými obdobími či jinými opatřeními, formulovanými v přístupových dohodách, nové členy od plnohodnotného členství především v oblasti 1. pilíře, tedy jednotného trhu. Jde o dobře známý volný pohyb pracovních sil, volný pohyb služeb (doprava), režim společné zemědělské politiky.

Co se týká finanční pomoci ze strukturálních fondů a kohezního fondu EU, došlo k neuvěřitelnému posunu - Česká republika nakonec může být ráda, že

na své členství v prvním roce či dvou nebude doplácet. Na rozdíl od částek v desítkách miliard Kč (až do 3 % HDP), které nám byly slibovány ještě před několika lety, se ovšem můžeme „těšit“ na částky řádově nižší. Polský prezident Kwasniewski v této souvislosti ironicky vyjádřil pochopení pro vstup Polska do „lakomého společenství“ - pokud by v něm ovšem nepanoval takový chaos. Vytváří se tady zcela zjevně instituce členství „jiné kvality“ (pokud nechceme hovořit přímo o druhořadém členství) a tudíž myšlenka vícerychlostní Evropy začíná nabývat na významu. Teď teprve se ukazuje, jak závažnou strategickou chybou spáchaly kandidátské země, když se od začátku soustředily především na symbolický, kvantitativní aspekt členství (rychlost vstupu), než na reálný, kvalitativní aspekt (podmínky vstupu). Jen tak nám mohl dánský premiér Anders Fogh Rasmussen před kodaňským summitem s ledovým klidem vzkázat, abychom se nepokoušeli dosáhnout nemožného (např. v otázce zemědělství!), protože vyjednávání bude ukončeno jen s těmi, kdo budou připraveni (tedy s těmi, kdož se podvolí!), jiným se může stát, že se jejich vstup odloží až do roku 2007 (tedy kdo bude zlobit, bude potrestán!).

Riziko nevstoupení do EU

Za těchto podmínek se nedá vyloučit odmítnutí vstupu do EU veřejností některých kandidátských zemí v referendu, navzdory masivní propagandě, financované jak z Evropské ko-

mise, tak z domácích rozpočtů (jenom český státní rozpočet počítá s tím, že do červnového referenda se na tuto propagandu utratí 200 milionů Kč). Otázkou je, zda by tento odmítavý přístup jedné či více kandidátských zemí vedl k přehodnocení postojů EU a ke vstřícnější nabídce lepších podmínek pro vstup nových členů. Obávám se, že nikoliv a že jediným hmatatelným důsledkem by bylo naopak přitvrzení podmínek vzájemného obchodního styku ze strany EU, možná i nad rámec současných asociačních dohod, pro ty, kdo odmítli vstoupit (opět ve smyslu výše uvedeného, tedy, že kdo bude zlobit, bude potrestán). Další možnost vstupu by potom přicházela v úvahu až v roce 2007 společně s Rumunskem a Bulharskem, což by pro např. pro veřejnost v ČR mohlo být značně psychologicky frustrující. Je tedy zřejmé, že odmítnutí vstupu do EU by nic nevyřešilo.

O čem bude referendum?

Kandidátské země, včetně ČR, by se nyní spíše měly soustředit na konstrukci budoucí evropské smlouvy, jejíž základy právě vznikají na Konventu EU. Jde o to, aby v této smlouvě nevířily federalistické tendence, které by dále vyprazdňovaly národní pravomoci členských států v oblasti fiskální, ale také zahraničně-politické a bezpečnostní. Takové nebezpečí skutečně hrozí a servilní postoje některých vlád kandidátských zemí (zejména vlády české) jsou v tomto směru skutečně alarmující. Vyvolává to dojem,

jako by se česká vláda starala především o to, aby co nejdříve přišla o co nejvíce svých pravomocí a aby se ČR stala jakousi provincií evropského superstátu. Mimořádně znepokojivé jsou v tomto ohledu záměry některých evropských vlád zahájit další mezivládní konferenci členských států EU ihned po ukončení Konventu (tedy do poloviny roku 2003) a dovést ji k přijetí zmíněné smlouvy ještě za italského předsednictví EU (tedy do konce roku 2003). To by znamenalo, že nová evropská smlouva by byla schválena ještě před tím, než by do EU vstoupili noví členové (plánováno na květen 2004). Ti by tedy těžko mohli plnohodnotně vyjádřit svůj názor na tuto smlouvu a byli by tak postaveni před hotovou věc. To znamená, že bychom na jaře vstupovali do jiné Evropské unie, než o níž budou hlasovat čeští občané v referendu v červnu 2004, což nelze označit jinak, než jako podvod. Pokud by k takové variantě došlo, pak by ovšem nastal čas k požadavku na nové referendum a v jeho rámci k tvrdé kampani proti takto zkonstruované nové evropské smlouvě. Její odmítnutí v tomto (druhém) referendu, obzvláště pokud by k němu došlo ve více zemích, by pak znamenalo otevření dalšího vyjednávacího prostoru, otevření cesty k pružnější, flexibilnější konstrukci EU, otevření možností k různým výjimkám a derogacím.

CEP V PROSINCI

- V pondělí 9. prosince CEP uspořádal na Žofíně prezentaci nové publikace, **studie Roberta Holmana Osobní účty ve zdravotním a penzijním pojištění**. Studii představil **R. Holman** a s koreferáty vystoupili **Jiří Kříž** z ministerstva práce a sociálních věcí a **Dušan Tříška** ze společnosti CD-F, a.s. Předplatitelé dostali publikaci poštou, ostatní ji mohou zakoupit v sídle CEPu nebo na dobírku prostřednictvím internetové nebo telefonické objednávky.

- V Prosinci CEP vydal **Sborník č. 21/2002** s názvem **Propulační politika - ano, či ne**. Studie obsahuje příspěvky **Jiříny Kocourkové** z Přírodovědecké fakulty Univerzity Karlovy, někdejšího pracovníka Českého statistického úřadu **Milana Kučery**, **Marka Loužka** z CEPu a **Ladislava Rabušice** z Masarykovy univerzity v Brně. Sborník je doplněn o řadu grafů a tabulek mapujících demografický vývoj.

cep
CENTRUM
PRO EKONOMIKU A POLITIKU

CEP je nestátním institutem pro ekonomická a politická studia založeným v r. 1998 Václavem Klausem

Cílem CEPu je šíření a podpora idejí svobodné společnosti a tržního hospodářství

Semináře a publikace CEPu poskytují analýzy a názory předních odborníků

Semináře jsou volně přístupné široké veřejnosti a studenti mají výraznou slevu na předplatné publikací

Od září 2002 CEP vydává pravidelný měsíční newsletter
Internetová stránka CEPu umožňuje vyhledávání v několika stovkách textů, které se zabývají aktuálními i nadčasovými hospodářsko-politickými problémy

Na internetové stránce CEPu si lze objednat jednotlivé publikace nebo se zaregistrovat k jejich celoročnímu odběru

PROSINCOVÝ KOMENTÁŘ CEPU

Euro přináší Evropě hospodářské problémy

Když před rokem o silvestrovské půlnoci Němci vítali s novým rokem i novou měnu euro, netušili, že se stanou jeho první obětí.

Veřejnost ve 12 z 15 zemí Evropské unie uvěřila politikům, kteří slibovali, že zavedení eura přispěje k hospodářskému růstu, sníží nezaměstnanost a všem zemím přinese měnovou stabilitu. Dnes je zřejmé, že zavedení eura nedokázalo zabránit trvalému poklesu růstu evropské ekonomiky a že jednotná měna má rozdílný dopad na jednotlivé země eurozóny. Rychle rostoucí Irsko má dnes vyšší míru inflace než před zavedením eura a stagnující Německo je na pokraji deflace. Tyto rozdílné dopady plynou právě z ekonomické různorodosti evropské měnové unie. Stav nadměrné inflace nebo nadměrné nezaměstnanosti je standardním průvodním znakem měnové integrace nesourodých ekonomik.

Země, která se vzdá vlastní měny a přijme euro, ztrácí měnový kurz jako přirozený vyrovnávací činitel toků peněz mezi domácí ekonomikou a zahraničím a množství peněz v ekonomice se stává neovladatelnou veličinou. Každé zvýšení exportu nebo příliv investic pak znamená zvýšení množství peněz v ekonomice, naopak pokles exportu nebo odliv kapitálu v rámci měnové oblasti vede k poklesu oběživa. Když množství peněz roste, mají ceny tendenci pružně se přizpůsobovat směrem nahoru, což je případ irské inflace. Při poklesu peněžní zásoby se nižší agregátní poptávka projeví poklesem výroby v důsledku nepružnosti některých cen směrem dolů, což je případ německé recese.

Pro Německo se euro stalo brzdou

Když německá exportní lobby tlačila na zavedení eura, slibovala si, že zahrnutí slabých ekonomik jihu Evropy přispěje

ke znehodnocení společné měny a slabší euro pomůže německému exportu. Dnes je to ale především německá ekonomika, která na zavedení společné měny doplácí. Kdyby dnes stagnující německá ekonomika používala dál svoji marku, marka by depreciovala a pomohla vrátit německou ekonomiku na růstovou dráhu. Relativně rychlý hospodářský růst Španělska, Řecka nebo Irska dnes brání znehodnocení evropské měny, které by německá ekonomika dnes tolik potřebovala.

Navíc, německá deflace v kombinaci s jednotnými úrokovými sazbami znamená, že reálné úrokové sazby jsou v Německu vyšší než ve zbytku eurozóny, což také nenapomáhá zemi vymanit se z recese. Evropský pakt stability vyžaduje, aby země s deficitem státního rozpočtu vyšším než 3 % HDP platila pokuty do společné pokladny. Pokud by Německo takové sankce zaplatilo, mělo by to nejen negativní rozpočtové, ale i měnové důsledky: další odliv peněz ze země by pouze prohloubil deflační krizi. V tomto smyslu měl předseda Evropské komise Romano Prodi pravdu, když Pakt označil za hloupý. Ovšem i bez placení pokut odplouvají z Německa každoročně do Bruselu peníze na dotace chudších členů Unie, jelikož Německo je dlouhodobě v pozici čistého plátce. Proto nyní, když Německo nemá samostatnou měnu, bude se německá peněžní zásoba smrškat každý rok tak jako tak.

Inflační cíl Evropské centrální banky je nyní 2 procenta. Je to ale pouhý průměr a inflace se v jednotlivých zemích velmi liší. Nízký inflační cíl znamená, že se některé regiony - a dnes je to Německo - snadno dostávají do deflace provázené poklesem hospodářství a růstem nezaměstnanosti. Obecně lze říci, že čím více se liší hospo-

dářský vývoj v jednotlivých regionech měnové oblasti, tím vyšší musí být průměrná míra inflace, aby společná měna nezpůsobovala v některých regionech deflaci a recesi. Proto již dnes můžeme čím dále častěji slyšet o nutnosti uvolnit inflační cíl Evropské centrální banky. Pokud k tomu na nátlak Německa dojde, posvátná kráva nezávislosti ECB padne dříve, než kdokoliv čekal.

České republice by zavedení eura přineslo vyšší inflaci

Nepříznivé dopady zavedení společné měny by měly být varováním pro všechny, kdo horují pro brzké rozšíření eurozóny. Česká republika je rostoucí ekonomika zažívající příliv kapitálu. Tento příliv investic vede každoročně ke zhodnocování koruny o deset procent. Pokud by Česká republika začala používat místo koruny euro, byl by to nejen konec zhodnocování koruny, ale také návrat každoroční desetipro-

centní inflace, která byla výsledkem přílivu kapitálu v rámci systému fixního kurzu do roku 1997. Začlenění České republiky a dalších rostoucích ekonomik střední a východní Evropy do eurozóny by si dříve či později vynutilo další zvýšení inflačního cíle ECB - což by mohlo míru inflace v České republice zvýšit i nad deset procent.

V neposlední řadě, zavedení eura v České republice by znamenalo nejen zrychlení růstu cen, ale také to, že by inflace byla nastavována a řízena ze sídla Evropské centrální banky ve Frankfurtu, na jejíž politiku by Česká republika měla zanedbatelný vliv.

Romano Prodi měl možná pravdu, když označil pakt stability za hloupý kvůli jeho rigiditě. Kdyby však byl konzistentní, musel by toto hodnocení vztáhnout na projekt eura jako takový.

Petr Mach

PŘEDPLATNÉ CEPU NA ROK 2003

Předplatné CEPu je nejjednodušší způsob, jak za výhodnou cenu být po celý rok v kontaktu s příznivci svobodné společnosti a tržního hospodářství a pravidelně získávat zajímavé publikace zabývající se aktuálními problémy ekonomiky a politiky

Co zahrnuje předplatné?

Předplatné zahrnuje zaslání pozvánek opravňujících k účasti na seminářích, zaslání měsíčního newsletteru, sborníků a dalších publikací vydávaných Centrem pro ekonomiku a politiku

Kolik stojí předplatné?

Cena předplatného je 500 Kč
Zvýhodněná cena pro studenty je 250 Kč

Jak se stát předplatitelem CEPu?

Oslovte nás na tel. 222 192 406, emailu cep@iol.cz nebo se zaregistrujte prostřednictvím www.cepin.cz

RECENZE STUDIE „UDRŽITELNÝ ROZVOJ“

Jerry Taylor, ředitel odboru přírodních zdrojů washingtonského CATO Institute předložil v srpnu 2002 čtenářům text nazvaný „Udržitelný rozvoj: sporná řešení při hledání problému“, který byl publikován v řadě POLICY ANALYSIS tohoto ústavu. Jedná se o studii, připravenou před známou konferencí o ekologii v jihoafrickém Johannesburgu, jako podklad pro ty, kteří mají schopnost dívat se na tutu problematiku nepředpojatě a se zájmem dobrat se pravdy.

Publikovaná studie sice nepřináší nový, originální výzkum, novou podkladovou teorii, ani nová, dosud neznámá data, ale je vynikajícím shrnutím desítek či stovek prací (odkazuje na 280 původních textů), které snad musí přesvědčit každého. Nebo skoro každého.

V úvodu je nastolen definiční problém samotného termínu „udržitelný rozvoj“, v druhé části jsou rekapitulována základní data pod názvem „Chiméra o zvyšující se vzácnosti zdrojů“, ve třetí autor polemizuje s tzv. indexy udržitelnosti, které používají ekologičtí alarmisté jako argument o zhoršování zdrojové báze planety

a v závěrečné části je naznačováno co máme dělat, resp. jaká racionální politika státu by měla být prováděna.

Taylor vychází z elementární teze, že otázka „jak docílit udržitelnost závisí na tom, jak neudržitelný je dnešní stav“. Za neudržitelný ho on sám nepovažuje. Zásadně proto polemizuje s názorem, že „je dnešní svět chudší, protože minulé generace snížily zásoby ropy, železa a dalších minerálů a kovů“ a přesvědčivě ukazuje, že je dnešní „struktura báze přírodních zdrojů zásadně odlišná od této struktury před 100 lety“. Není to však „kvůli vyčerpání zdrojů, nýbrž díky pokroku v ekonomice, technologii a celé společnosti“. Za zvláště cenné považuji i jeho přesvědčivé zpochybnění argumentů o mezigenerační spravedlnosti, o nárocích ještě dávno nenarozených na dnešní zdroje (a já k tomu vždycky dodávám, že ekologové zapomínají na jednoduchý, nicméně obecně platný ekonomický koncept diskontování času). Autor tuto diskusi uzavírá přesvědčením, že „dostatečná alokace lidského kapitálu směrem k inovacím zajistí, že bude vyčerpání zdro-

jů odsunuto do nekonečna“.

Uváděná data ukazují, že „většina přírodních zdrojů je s postupem času méně vzácná, nikoli více“. Taylor ukazuje na obrovský nárůst zemědělské výroby ve světě (ze 100 v roce 1950 na více než 300 v roce 2000), nemluvě o tom, že dnes spíše převažuje nadvýroba zemědělství než opačný stav a že byl tento výrazný růst výroby doprovázen poklesem zemědělských cen na polovinu. V rozporu s alarmistickými výkřiky jsou dnes prokázány zdroje ropy 15krát větší než v roce 1948 a o 40% větší než v roce 1974 (dnes využitelné zdroje jsou při dnešní spotřebě dostatečné pro 231 let!), neboť v tomto případě, i obecně, platí, že „zdroje jsou funkcí lidských znalostí a protože jsou lidské znalosti větší a větší, roste i objem těchto zdrojů“. Přes všechny známé problémy je pravdou, že se zvětšuje i rozsah lesů, že není správné mluvit o rozsáhlém mizení živočišných druhů, že opodstatněné nejsou ani katastrofické zprávy o nedostatku vody, atd.

Přes růst produkce dochází ke snižování znečištění a proto autor obrací problém a vyslo-

vuje svou optimistickou hypotézu o „udržitelnosti znečištění“. Spoléhá přitom na platnost tzv. environmentální Kuznetsovy křivky, která říká, že existuje pevný empirický vztah mezi mírou znečištění a ekonomickým růstem a že má tato křivka tvar obráceného U. Nadějně je, že se více a více zemí světa po této křivce posouvá a že se přibližuje té „příznivé“, tedy klesající části křivky. Autor přesvědčivě argumentuje, že na všech těchto závěrech nemění nic ani argument údajného globálního oteplování.

Z hlediska návrhů opatření státu autor vychází z toho, že by bylo strašlivě chybné „zabývat se nadměrně spotřebou zdrojů a ignorovat jejich vytváření“ a proto navrhuje

- pokračovat v ekonomické liberalizaci;
- rozvíjet volný a svobodný obchod;
- neprovádět zbytečnou regulaci a omezování produkce;
- zdokonalovat vlastnické vztahy a fungování cenového systému.

Navrhuje pravý opak toho, co naši ekologičtí aktivisté. Pravdu má on a ne oni.

Václav Klaus

VÁNOČNÍ ZAMYŠLENÍ

Končí druhý rok nového tisíciletí a doba vánoc a příchod nového roku vybízejí k zastavení. Jaký byl ten letošní rok? Rozdílných názorů najdeme jistě mnoho.

Byl to rok supervolební, přinesl však nějakou změnu k lepšímu? Ti, kteří se pokládají za morální elitu, budou říkat, že s novým premiérem konečně zvítězila pravda a láska nad lží a nenávistí, druzí budou poukazovat na urychlené budování socialismu, slabost vlády a účelovost vládní koalice.

Optimisté zhodnotí, že životní úroveň i platy rostly, realisté opáčí, že jsme si žili nad poměry a projídali budoucnost. Eurooptimisté zajásají, že přístupová jednání o našem vstupu do EU dospěla ke kon-

ci, eurorealisté se zachmuří z toho, co nám dojednané druhohradě členství v Unii skutečně přinese. Spotřebitelé se při vánočních meganákupech potěší z mimořádně nízkých cen, podnikatelé je většinou označí za tragédii. Dovozy a turisté budou jásat nad vývojem kursu, vývozci si z téhož drží hlavu v dlaních. Zahraniční vlastníci našich bank budou oslavovat rekordní výši zisků, naši vkladatelé naopak počítat ztráty. Svě si budou myslet nezaměstnaní, kterých pořádně přibývalo, učitelé i lidé postižení povodněmi.

Byl to prostě rok, který příliš nevybočil z šedi časových řad. Mohl být horší, ale mohl být také výrazně lepší. Mnoho, z toho, co jsme měli nebo musíme udělat, jsme odložili na

přítště. Příliš se u nás hovořilo o právech a nárocích, málo o vlastní zodpovědnosti. Příliš o státní pomoci, málo o vlastní aktivitě, příliš o kontrole a regulaci, málo o svobodě. Budeme-li pokračovat takto dál, s prosperitou se budeme mýjet bez ohledu na to, zda do EU vstoupíme, či nikoliv.

Pro CEP z toho plyne jedno poznání a jedno předsevzetí. Poznání, že naše snažení je potřebné, a předsevzetí, že musíme být ještě aktivnější. Našich cílů nemůžeme dosáhnout bez zájmu a podpory veřejnosti. Proto bychom chtěli teď, na konci roku, poděkovat všem našim příznivcům, všem účastníkům našich seminářů, řečníkům, předplatitelům i sponzorům, s nimiž jsme letos spolupracovali, a všem, které za-

ujaly naše publikace či Newsletter.

Dovolte nám, vážení čtenáři, abychom Vám a všem dalším příznivcům CEPU popřáli klidné prožití vánočních svátků, hodně úspěchů a spokojenosti v novém roce a nám všem mnoho zajímavých vzájemných setkání na dalších akcích CEPU v roce 2003.